

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์ ดร.อิสสระ นิตินันท์ประกาศ ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๖/๒๕๕๕

วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕

เรื่อง ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘ กรณีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๖ (๑๐) มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบตามรัฐธรรมนูญ

ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา (ซึ่งต่อไปในคำวินิจฉัยนี้จะเรียกว่า “ผู้ร้อง”) ได้เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๑๕๘ ของรัฐธรรมนูญ (๑) มีใจความดังต่อไปนี้

ผู้ร้องได้รับหนังสือจากนายศิริมิตร บุญมูล และนางสาวบุญจิติ กลับประสิทธิ์ (ซึ่งต่อไปในคำวินิจฉัยนี้จะเรียกบุคคลทั้งสองว่า “ผู้เสียหาย”) ร้องเรียนว่า ผู้เสียหายได้สมัครสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุเข้ารับราชการเป็นข้าราชการตุลาการในตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษา รุ่นที่ ๕๓ ประจำปี ๒๕๕๒ และได้รับการตรวจร่างกายและจิตใจที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์จากคณะกรรมการแพทย์ตามที่คณะกรรมการตุลาการกำหนด ปรากฏว่าคณะกรรมการตรวจสอบคุณสมบัติของผู้สมัครสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการตุลาการในตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษาพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้เสียหายมีร่างกายไม่เหมาะสมตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ พ.ศ. ๒๕๒๑ มาตรา ๒๗ (๑๑) เห็นสมควรไม่รับสมัคร เพราะผู้เสียหายเป็นโรคโปลิโอจึงไม่เหมาะสมที่จะเป็นข้าราชการตุลาการ

ต่อมา ในการประชุมครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๓ คณะกรรมการตุลาการมีมติเห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการตรวจสอบคุณสมบัติผู้สมัครสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการตุลาการในตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษา และมีมติไม่รับสมัคร โดยมีเหตุผลว่าบุคคลทั้งสองมีกายไม่เหมาะสมตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ พ.ศ. ๒๕๒๑ มาตรา ๒๗ (๑๑)

(๑) ส่งเรื่องมายังศาลรัฐธรรมนูญตามหนังสือที่ ผร ๒๑/๕๐๖ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๕

ผู้ร้องพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ถูกร้อง (คณะกรรมการตุลาการ) ไม่ให้สิทธิผู้เสียหายเข้าสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการตุลาการในตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษา เพราะเหตุที่บุคคลทั้งสองมีร่างกายไม่เหมาะสม เนื่องจากเป็นโรคโปลิโอตามรายงานการตรวจร่างกายและจิตใจของคณะกรรมการแพทย์ ฯ นั้น การกระทำดังกล่าวเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม เพราะผลการพิจารณาของผู้ถูกร้องไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะสนับสนุนว่าสภาพทางกายของผู้เสียหายซึ่งเป็นโรคโปลิโอ นั้น ไม่เหมาะสมและเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติหน้าที่ผู้พิพากษาอย่างไร การกระทำของผู้ถูกร้องจึงมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคสาม อนึ่ง โดยที่บทบัญญัติ มาตรา ๒๖ ของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๕๓ มีข้อความอย่างเดียวกันกับมาตรา ๒๗ ของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ พ.ศ. ๒๕๒๑ ผู้ร้องจึงเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๖ มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

ฉะนั้น ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ดังนี้

๑. มาตรา ๒๖ (๑๐) ของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๕๓ มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

๒. การกระทำของคณะกรรมการตุลาการ (ก.ต.) และคณะอนุกรรมการตรวจสอบคุณสมบัติของผู้สมัครสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการตุลาการในตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษา รุ่นที่ ๕๓ ประจำปี ๒๕๕๒ มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

ในเบื้องต้น จะวินิจฉัยว่า เรื่องที่ผู้ร้องเสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยดังกล่าวข้างต้น อยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญหรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเห็นว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ หรือการกระทำใดของบุคคลใดตามมาตรา ๑๕๗ (๑) มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ให้ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ หรือศาลปกครองเพื่อพิจารณาวินิจฉัย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ หรือกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลปกครอง แล้วแต่กรณี”

จะเห็นได้ว่า ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าว เรื่องที่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาจะเสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญหรือศาลปกครอง แล้วแต่กรณีพิจารณาวินิจฉัยมี ๓ กรณี ดังนี้

(๑) กรณีที่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเห็นว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

(๒) กรณีที่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเห็นว่า กฎ ข้อบังคับใด มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

(๓) กรณีที่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเห็นว่า การกระทำใดของบุคคลใดตามมาตรา ๑๕๗ (๑) ของรัฐธรรมนูญมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

ปัญหามีว่า กรณีตาม (๑) (๒) และ (๓) ดังกล่าวข้างต้นนี้ กรณีใดอยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ และกรณีใดอยู่ในอำนาจของศาลปกครอง

โดยที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘ มิได้กำหนดไว้โดยชัดแจ้งว่า กรณีใดต้องเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญ และกรณีใดต้องเสนอเรื่องต่อศาลปกครอง ดังนั้น เพื่อให้ได้ความแน่ชัด จึงต้องพิจารณาปัญหาดังกล่าวตามหลักการแบ่งปันอำนาจระหว่างศาลประเภทต่างๆ ตามมาตรา ๒๗๑ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นหลักการทั่วไป (General principle)

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๑ บัญญัติว่า “ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง เว้นแต่คดีที่รัฐธรรมนูญนี้หรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น”

จะเห็นได้ว่า ตามนัยของบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าว คดีใดๆ ก็ตามที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายมิได้บัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่นใด (ที่มีใช้ศาลยุติธรรม) คดีนั้นๆ ย่อมอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม ดังนั้น ศาลยุติธรรมจึงเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีโดยทั่วไป (Jurisdiction de compétence générale)

ส่วนศาลใดๆ นอกจากศาลยุติธรรมซึ่งได้แก่ ศาลรัฐธรรมนูญ ศาลปกครอง และศาลทหาร เป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเฉพาะเรื่องที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติว่าอยู่ในอำนาจของศาลนั้นๆ ศาลเหล่านั้นจึงเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเฉพาะเรื่อง (Jurisdiction de compétence exclusive)

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘ บัญญัติให้ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลปกครอง ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลปกครอง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเรื่องที่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาจะเสนอต่อศาลปกครองได้ ต้องเป็นเรื่องที่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลปกครอง

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๔๓ บัญญัติว่า “ในกรณีที่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเห็นว่ากฎหมายหรือการกระทำของหน่วยงานทางปกครอง

หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ให้มีสิทธิเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลปกครองได้ ในการเสนอความเห็นดังกล่าว ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภามีสิทธิและหน้าที่เสมือนหนึ่งเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๕๒”^(๒)

เมื่อพิจารณามาตรา ๑๕๘ ของรัฐธรรมนูญ ประกอบมาตรา ๕๓ ของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ย่อมเห็นได้ว่า ในกรณีที่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเห็นว่า กฎ ข้อบังคับ หรือการกระทำใดของบุคคลใดตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๗ (๑) มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ จะต้องเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลปกครองเพื่อพิจารณาวินิจฉัย ฉะนั้น กรณีที่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาจะต้องเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๑๕๘ จึงได้แก่กรณีที่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเห็นว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญเพียงกรณีเดียว การตีความเช่นนี้ สอดคล้องกับมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งให้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่^(๓) (ดูคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๔/๒๕๕๒)

อย่างไรก็ดี มาตรา ๒๗๖ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นบทบัญญัติที่กำหนดเขตอำนาจของศาลปกครองได้บัญญัติว่า “ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่เป็นข้อพิพาทระหว่าง

(๒) มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง หรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๕ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๑๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง”

(๓) รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัตินั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย”

มาตรา ๖ บัญญัติว่า “รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้”

หน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ ..... หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือกำกับดูแลของรัฐบาลกับเอกชน.....” (๔) ดังนั้น ตามนัยของมาตรา ๒๗๖ ศาลปกครองจึงไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่เป็นข้อพิพาทระหว่างคณะกรรมการตุลาการกับเอกชน เพราะคณะกรรมการตุลาการมิใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือกำกับดูแลของรัฐบาล เมื่อเป็นเช่นนี้คดีที่พิพาทระหว่างคณะกรรมการตุลาการกับเอกชน จึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ปัญหาต่อไปว่า คดีที่พิพาทระหว่างคณะกรรมการตุลาการกับเอกชนซึ่งเกี่ยวกับการใช้อำนาจของคณะกรรมการดังกล่าวอยู่ในอำนาจของศาลใด

พิจารณาแล้ว ไม่มีบทบัญญัติใดๆ ของรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายใดบัญญัติโดยชัดแจ้งหรือโดยปริยายว่า การพิจารณาวินิจฉัยความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของการกระทำของคณะกรรมการตุลาการเป็นอำนาจของศาลใด ดังนั้น การพิจารณาว่าการกระทำดังกล่าวของคณะกรรมการตุลาการชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่ จึงอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรมตามนัยของมาตรา ๒๗๑ ของรัฐธรรมนูญซึ่งบัญญัติว่า “ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง เว้นแต่คดีที่รัฐธรรมนูญนี้หรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น”

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยเบื้องต้นว่า เรื่องตามประเด็นที่หนึ่งอยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ ส่วนเรื่องตามประเด็นที่สองไม่อยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญด้วยเหตุผลที่กล่าวแล้วข้างต้น

จะได้วินิจฉัยประเด็นที่อยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญซึ่งมีว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๒๖ (๑๐) มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

(๔) รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่เป็นข้อพิพาทระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐบาลกับเอกชน หรือระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐบาลด้วยกัน ซึ่งเป็นข้อพิพาทอันเนื่องมาจากการกระทำหรือการละเว้นการกระทำที่หน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย หรือเนื่องจากการกระทำหรือการละเว้นการกระทำที่หน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น ต้องรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

LIRT

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ บัญญัติว่า

“บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรมหรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรค หรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้ เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๖ บัญญัติไว้ ดังนี้

“ผู้สมัครสอบคัดเลือก ผู้สมัครทดสอบความรู้ หรือผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกพิเศษเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการตุลาการ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษาต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

๑ล๑

(๑๐) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถ คนเสมือนไร้ความสามารถ คนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ หรือมีกายหรือจิตใจไม่เหมาะสมที่จะเป็นข้าราชการตุลาการ หรือเป็นโรคที่ระบุไว้ในระเบียบของ ก.ต.

๑ล๑”

พิจารณาแล้ว คำว่า “เหมาะสม” เป็นคำที่มีความหมายไม่ตายตัวหรือตี้นได้ ดังนั้น ถ้อยคำในมาตรา ๒๖ (๑๐) ของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๕๓ ที่ว่า “.....หรือมีกายหรือจิตใจไม่เหมาะสมที่จะเป็นข้าราชการตุลาการ.....” จึงเป็นถ้อยคำที่เปิดโอกาสให้คณะกรรมการตุลาการใช้ดุลยพินิจได้อย่างกว้างขวางในการพิจารณาดัดสินว่าผู้สมัครคนใดมีลักษณะต้องห้ามดังกล่าวหรือไม่ โดยไม่มีขอบเขตจำกัดจนกลายเป็นการเปิดโอกาสให้คณะกรรมการตุลาการใช้อำนาจตามอำเภอใจเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อผู้สมัครบางคนเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องสภาพทางกาย ซึ่งต้องห้ามตามมาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญ

ดังนั้น มาตรา ๒๖ (๑๐) ของพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

LIRT

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า มาตรา ๒๖ (๑๐) ของพระราชบัญญัติข้าราชการ
ฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๕๓ มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

ศาสตราจารย์ ดร.อิสสระ นิตินันท์ประกาศ
ประธานศาลรัฐธรรมนูญ